

Friedrich Nietzsche La genealogia de la moral

Prefaci

- 1) No ens coneixem a nosaltres mateixos. Si mai no ens hem buscat, no era possible que ens trobéssim. A vegades ens preguntem: ¿Qui som nosaltres? Però no ens comprenem i arribem a concloure sempre:”jo sóc la persona més desconeguda per mi mateix”. Sentim “tocar campanes” i no sabem què ha sonat. És dir, no ens fixem en les “**campanes**” que sentim en la nostra vida, en els fets, en les experiències de la nostra vida.
- 2) Durant els anys 1876-1877 vaig començar a redactar el llibre “Humà, massa humà. Un llibre per esperits lliures”, on s'hi troben les primeres idees sobre l'origen dels nostres prejudicis i **que nasqueren d'una arrel comuna, és a dir d'una voluntat bàsica de coneixement que dominava en la fondària**, o sigui des de sempre, des de tota la seva vida.
- 3) Aquesta voluntat bàsica de coneixement ja es va manifestar als 13 anys, quan em vaig plantejar el problema del mal. **Quin origen tenien el nostre bé i el nostre mal?** En aquella edat vaig convertir a Déu en el pare del mal. Sortosament vaig abandonar aviat aquesta idea i vaig aprendre a dissociar el prejudici teològic del prejudici moral i ja no vaig buscar mai més l'origen del mal fora del món. L'origen del mal era en el món no en Déu. O sigui en la societat, en la història, en la cultura. És a dir, en l'home.
- 4) Va caure a les seves mans el llibret “L'origen dels sentiments morals” de Paul Rée. Nietzsche no va estar d'acord amb res del contingut del llibre; però li va obrir un camí per buscar l'evolució històrica dels conceptes de bé i de mal. Com el significat de les paraules, que representaven aquests conceptes, havien anat evolucionant a través de la història. En definitiva la seva “genealogia”, el seu origen. Com l'arbre genealògic de les persones, doncs igualment un arbre genealògic del significat de les paraules .
- 5) Però allò que més m'interessava era el **valor** de la moral; per la qual cosa havia d'enfrontar-me amb el meu mestre Schopenhauer, que defensava la moral tradicional. És a dir m'interessava el valor d'allò que “ *no és egoista*”, instints de compassió, d'autonegació, d'autosacrifici que Schopenhauer havia divinitzat i considerat com a “ *valors en ells mateixos* ” . **Una moral, una filosofia que diu un NO a la vida. Aquesta moral de la compassió era el símptoma més inquietador de la nostra cultura europea. Anem vers un nihilisme...?** Tenim a Plató, Spinoza, La Rochefoucauld i Kant: quatre genis ben diferents que estan d'acord en el menyspreu de la compassió.
- 6) Cal una nova exigència: necessitem una crítica dels valors morals actuals, dels valors tradicionals. **Cal qüestionar d'una vegada el valor intrínsec d'aquests valors. Dit d'una altra manera: tenen algun valor aquests valors?** Si no tenen cap valor, la moral tradicional seria la culpable que mai no fossin assolides per la l'home la potència i la glòria supremes.
- 7) Es tracta de recórrer, d'estudiar amb preguntes i ulls nous la terra de la moral que ha existit realment. **Es tracta de descobrir el valor que donem a aquesta moral.** És a dir, **de fer-ne una genealogia.** (Hi ha moltes cases pairals que tenen el seu arbre genealògic, la història dels orígens i l'evolució de la família) Igualment ens cal la verdadera, la veritable història de l'evolució del valors tradicionals. No la història que en fan els autors anglesos, com el doctor Rée, (que interpreto com de tipus més aviat mental o psíquic ; potser la paraula correcte seria “una genealogia de caràcter psicològic”).
- 8) Si algú no comprèn bé aquest escrit, jo no en tinc pas la culpa. El llibre és prou clar, si ja heu llegit abans els meus escrits anteriors com “ *Així parlà Zarathustra.* ” Per entendre bé els meus aforismes i, en definitiva els meus escrits, no n'hi ha prou en llegir-los, cal interpretar-los; la qual cosa exigeix gairebé de ser una vaca. És a dir cal tornar a pensar en el que s'ha llegit. **“Remugar”** el que s'ha llegit, (retornar el menjar a la boca, tal com fan els remugants). **Rumiar de nou la lectura feta . S'ha de pair.**

Resum del pròleg: Narcís Maymí